

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de gemeente Mill en Sint Hubert.

Datum: 26 oktober 2012

Rapportnummer: 2012/176

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de gemeente Mill en Sint Hubert:

hem niet begeleidt naar werk als zelfstandig ondernemer;

zijn klacht erover pas na ruim vier maanden heeft afgehandeld.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker, de heer H., ontvangt sinds 2003 een bijstandsuitkering, vanaf 2006 van de gemeente Mill en Sint Hubert (hierna: de gemeente). Op 1 december 2009 heeft het college van burgemeester en wethouders van Mill en St. Hubert besloten de uitvoering van de Wet werk en bijstand (Wwb) en aanverwante regelingen per 1 januari 2010 te mandateren aan het college van de gemeente Cuijk dat op zijn beurt weer mandaat en ondermandaat heeft verleend aan het hoofd van de Intergemeentelijke Sociale Dienst en diens medewerkers. De ISD is organisatorisch een afdeling van de gemeente Cuijk. In verband hiermee is de klachtenprocedure van de gemeente Cuijk van toepassing.

2. De gemeente tracht de heer H. al enige tijd te re-integreren. De heer H. heeft de wens om een eigen klusbedrijf te beginnen. Hij is niet tevreden over met name het re-integratiebedrijf Bounce. Volgens de heer H. begeleidt Bounce hem niet naar het zelfstandig ondernemerschap, maar naar arbeid in loondienst, wat volgens de heer H. indruist tegen diverse adviezen.

I Bevindingen

3. In maart 2007 schreef de gemeente de heer H. dat het ROC de door de heer H. gewenste opleiding ten behoeve van het starten van een zelfstandig klussenbedrijf niet kon bieden. Het ROC bood wel andere mogelijkheden. Naast technische capaciteiten diende de heer H. ook ander aspecten onder de knie ook te hebben, zoals een plan van aanpak, de grondbeginselen van een financiële aanpak, bedrijfseconomische aspecten etc.

4. Op 28 augustus 2007 verzocht de gemeente het ROC een offerte uit te brengen over een scholing/cursus ten behoeve van het starten van een zelfstandig klussenbedrijf. Voordat de heer H. startte met zijn bedrijf, wilde hij enige bijscholing hebben via een scholing/cursus. Zijn verzoek was vooral gericht op schilderen, behangen en timmeren. Daarnaast had hij administratieve kennis nodig. De cursus zou ongeveer negen tot vijftien maanden mogen duren.

5. Op 15 januari 2008 schreef dat ondernemerscoach van het Instituut voor het Midden- en Kleinbedrijf (IMK) dat gelet op het beeld dat de heer H. van zichzelf had zelfstandig ondernemerschap een optie zou kunnen zijn. Wel achtte het IMK aandacht noodzakelijk voor een aantal ontwikkelingspunten. Het IMK adviseerde om de heer H. niet toe laten tot de prestartfase. Het IMK had twijfels of bij de heer H. ondernemersvaardigheden in voldoende mate te ontwikkelen waren.

6. Bij brief van 14 mei 2008 bevestigde de gemeente de mededeling van de heer H. dat hij de komende twee à drie maanden niet kon starten met de opleiding vanwege aanhoudende psychische spanningen. Op een heronderzoeksformulier van 26 juni 2008 gaf de heer H. op overspannen te zijn en daarom niets te kunnen ondernemen.

7. Bij brief van 11 februari 2009 bood de gemeente de heer H. een trajectplan/overeenkomst aan. Onderdeel van het trajectplan was dat hij een cursus basisvaardigheden schilderen zou volgen bij het ROC. Naar aanleiding van de brief heeft de heer H. een gesprek gehad met de gemeente. De heer H. was het niet eens met de aanbod van het ROC, omdat alleen werd ingegaan op de basiscursus schilderen en niet op een eventueel vervolg op deze cursus. Het ROC, dat zich bezig hield met de invulling van de cursus "Schilderen, Behangen en Timmeren" had in dit stadium de basiscursus Schilderen aangeboden. Volgend op deze cursus en, indien de heer H. deze cursus met goed gevolg had doorlopen, werd de heer H. door het ROC het vervolgdeel aangeboden. De heer H. heeft het trajectplan niet ondertekend. De gemeente heeft wel uitvoering aan het trajectplan gegeven. Tot het daadwerkelijk volgen ervan door de heer H. is het niet gekomen.

8. Na een offerteverzoek ontving de gemeente op 26 februari 2009 van IBN Arbeidsintegratie een arbeidsintegratieplan. Gezien het gedrag van de heer H. was het volgens IBN niet mogelijk en verantwoord om een traject te starten. IBN vond dat hij eerst zijn gedrag onder controle diende te hebben, voordat een start kon worden gemaakt met begeleiding naar arbeid.

9. Het UWV verleende op 14 september 2009 aan de heer H. een indicatie ingevolge de Wet sociale werkvoorziening (Wsw), die geldig is tot 14 september 2012. De heer H. had IBN te kennen gegeven een dienstbetrekking in Wsw-verband te weigeren. Hij wilde als zelfstandig klusser aan te slag. Op een uitnodiging voor een gesprek met IBN was hij niet ingegaan. IBN heeft de heer H. uiteindelijk in 2010 van de wachtlijst afgevoerd.

10. De advocaat van de heer H. schreef de gemeente op 23 maart 2009 dat de heer H. het trajectplan niet wilde ondertekenen. Hij had gezondheidsproblemen, zodat niet duidelijk was of hij de opleiding kon voltooien. Hij zou daarom niet tekenen voor een akkoord.

11. Op 30 maart 2009 meldde de gemeente de heer H. aan voor een medische keuring, Op 13 mei 2009 berichtte keuringsbureau WOSM dat de heer H. zonder bericht van

verhinderend niet op spreekuur was verschenen.

12. Het ROC mailde de gemeente op 2 juni 2009 dat het geen gelegenheid meer zag om de heer H. in traject te nemen. De heer H. had tot april de gelegenheid om geschoold te worden. Dit was door zijn toedoen niet gebeurd. De heer H. had aangegeven in september te willen beginnen, maar dan was het voor het ROC niet meer mogelijk hem nog een opleiding aan te bieden.

13. Op 5 augustus 2009 schreef de gemeente de heer H. dat het ROC hem een cursus had aangeboden, maar hij had zich vervolgens afgemeld, omdat hij zich wegens overspanning ziek achtte. Daarna had hij aangegeven wel weer te willen starten met een cursus in september 2009 bij het ROC. Gezien de huidige omstandigheden en het feit dat hij zich voor de tweede keer ziek had gemeld, zodat hij niet kon starten met een cursus of opleiding bij het ROC, had het ROC besloten dat het hem geen cursus meer wilde aanbieden. Enerzijds kwam dit, omdat het ROC geen cursussen meer aanbood, waarbij zoveel individuele begeleiding nodig is, als hij vroeg. Anderzijds kwam dit ook door zijn agressieve (telefonische) benadering van het ROC over de cursus. Hierdoor had het ROC geen vertrouwen meer in een succesvolle afronding van deze cursus.

Als gevolg hiervan was er voor de gemeente een nieuwe situatie ontstaan, wat betreft het opstarten van een re-integratietraject. Gelet op het feit dat de heer H. zich tot tweemaal toe had ziek gemeld, was de gemeente van mening dat het nodig was om de heer H. een medische keuring te laten ondergaan. Dit ook mede om van een actuele situatie uit te kunnen gaan. Daarom had de gemeente hem aangemeld bij een onafhankelijke keuringsarts bij WOSM. De keuringsarts van WOSM had van de gemeente het verzoek gekregen om advies uit te brengen over wat de heer H. wel/niet kon in relatie tot de arbeidsmarkt en of men hem in staat achtte om na eventuele bijscholing als zelfstandig klusser te functioneren.

14. Bij brief van 14 september 2009 schreef advocaat van de heer H. dat hij niet wilde meewerken aan het onderzoek, omdat er al eerder onderzoeken waren geweest. Bij brief van 16 september 2009 schreef de gemeente dat zij niet verder ging met het traject, indien medewerking van de heer H. ontbrak.

15. Op 10 november 2009 adviseerde een verzekeringsarts/bedrijfsarts van WOSM dat gezien zijn persoonskenmerken de heer H. meer kans van slagen had in het functioneren vanuit de positie van baas van een eigen bedrijf dan vanuit een dienstbetrekking en een hiërarchische setting.

16. Op 9 december 2009 en 6 januari 2010 verzocht de gemeente re-integratiebedrijf Bounce om een intake en trajectvoorstel te doen ten behoeve van de heer H. De gemeente gaf daarbij aan dat de heer H. graag begeleiding wilde voor het opzetten van een eigen klussenbedrijf. Te denken viel hierbij aan een opleiding bij een ROC. Hij was

door de keuringsarts en een arbeidsdeskundige gezien. Deze adviseerden om voor hem een traject richting zelfstandig ondernemer op te starten. Begeleiding hierbij was echter wel noodzakelijk.

17. Op 23 februari 2010 meldde Bounce de gemeente dat de heer H. geen akkoord had gegeven voor toezending van het Quick Scan verslag aan de gemeente. De heer H. ondertekende het arbeidsintegratieplan van Bounce op 18 maart 2010 met de aantekening: "Ondertekend onder beïnvloeding van 2 x 10 mg Oxazepam per dag. Normaal had ik dit flutcontract nooit ondertekend".

18. Op 8 april 2010 berichtte Bounce aan de heer H. dat hij zonder bericht van verhindering niet was verschenen op een afspraak van 8 april 2010. Er werd een nieuwe afspraak gemaakt. De heer H. advocaat liet Bounce op 20 april 2010 weten dat de heer H. ernstige psychische problemen had. Hij kon daarom voorlopig niet verschijnen op afspraken.

19. Re-integratiebedrijf Argonaut rapporteerde op 18 mei 2010 dat de heer H. fysiek en psychisch in staat was om een gesprek met de sociale dienst en of reïntegratiebedrijf te voeren. Er bestond echter een conflict en dat zou ter preventie van verdere escalatie eerst bijvoorbeeld middels gesprek moeten worden opgelost, voordat begonnen kon worden aan een samenwerking. De heer H. had aangegeven dat hij zich niet in staat achtte om met Bounce te praten over de uitvoering van het contract en overwoog juridische stappen naar de gemeente en Bounce.

20. De advocaat van de heer H. meldde op 13 september 2010 dat de heer H. overspannen was. Hij achtte zich tijdelijk niet in staat gesprekken te voeren in het kader van het trajectplan.

21. In een eindrapportage schreef Bounce op 6 oktober 2010 dat de heer H. op 16 september 2010 niet was verschenen op een driegesprek met de gemeente en Bounce. Bounce besloot het traject te beëindigen.

22. Op 24 september 2010 klaagde de heer H. bij de Nationale ombudsman erover dat volgens de gemeente hij een beroepskeuzetest moest doen via een re-integratiebureau om hem te kunnen "lossen" bij een bedrijf, terwijl hij op papier had staan dat hij volgens verscheidene deskundigen een zelfstandig ondernemer kon zijn. Volgens een advies van de verzekeringsarts had gezien zijn persoonskenmerken het werken als eigen baas in een klussenbedrijf als zzp'er meer kans van slagen dan werken in loondienst.

23. Op 7 december 2010 zond de Nationale ombudsman de klacht door aan de ISD ten behoeve van interne klachtbehandeling.

24. Tijdens de hoorzitting in het kader van interne klachtbehandeling op 22 februari 2011 gaf de heer H. aan dat duidelijk was dat de weg naar zelfstandig ondernemerschap de

meest aangewezen weg was om uit de bijstand te geraken. Dit bleek volgens hem uit diverse rapporten, waaronder het rapport van WOSM. Hij had al geruime tijd geleden aangegeven dat hij graag een klussenbedrijf wilde beginnen. Daarbij had hij behoefte aan (bij)scholing. Hij was aangemeld bij Bounce, maar duidelijk was dat die gericht was op plaatsing in loondienst en niet op begeleiding naar een zelfstandig beroep. Voor hem was het duidelijk dat hij van Bounce niets wijzer werd. Begeleiding door het MK zag hij wel zitten. Verder had de heer H. niet het gevoel dat zijn contactpersonen bij de gemeente het goed hadden aangepakt en dat afspraken niet werden nagekomen. Naar zijn mening werd niet voldoende naar hem geluisterd en hij voelde zich daardoor niet serieus genomen.

Het hoofd van de ISD gaf aan dat het niet de bedoeling was - alleen al uit kosten-

oogpunt - om bijstandsgerechtigden met behoud van uitkering hele opleidingen te laten volgen. Alleen kortdurende opleidingen waren mogelijk. In feite was de ISD ervoor om bijstandsgerechtigden zo snel mogelijk aan de slag te laten gaan: hetzij als zelfstandige, hetzij in loondienst. Hij vroeg zich echter wel af of de gemeente met Bounce de juiste weg had ingeslagen. Hij zou daar kritisch naar kijken. Kijkend naar het rapport van WOSM trok hij niet meteen de conclusie dat de weg naar arbeid in loondienst onmogelijk was. Mocht de weg naar zelfstandigheid om de een of andere reden niet mogelijk zijn, dan zal uiteindelijk gekeken moeten worden naar arbeid in loondienst.

25. In de klachtafdoeningsbrief van 21 april 2011 schreef het hoofd van de ISD onder meer dat als gevolg van de opstelling van de heer H. het traject bij Bounce voortijdig was beëindigd. Hierdoor had de gemeente niet de mogelijkheid gekregen de resultaten van het traject te toetsen aan de verstrekte opdracht, namelijk het onderzoeken van de mogelijkheden ten aanzien van het opzetten van een klusbedrijf en eventueel de begeleiding bij het zoeken naar een passende opleiding.

Verder zat de Nederlandse economie in een dip. Ook de bouwsector had hier van te lijden en die liet nauwelijks herstel zien. Alvorens te bezinnen hoe nu verder, was contact gezocht met het IMK. Het IMK beschikte over een uitgebreid kennisbestand. Uit navraag bleek dat op de klussenmarkt zoveel bedrijven en bedrijfjes actief waren dat het voor startende ondernemers een onhaalbare kaart was om zich een plek op die markt te verwerven. Het inzetten van een traject in die richting was daarom weinig zinvol en geld verspillend. De ISD zag daarom geen aanleiding om naar trajecten te zoeken, die gericht waren op het tot stand komen van een eigen klusbedrijf.

26. In reactie daarop schreef de advocaat van de heer H. de gemeente dat de heer H. in de afgelopen periode veel tijd en energie had gestoken in het trajectplan. Hij had onder andere aan verschillende onderzoeken meegewerkt en gesprekken gevoerd met medewerkers van de gemeente. De gemeente had het vertrouwen gewekt dat hij begeleid zou worden naar het starten van een eigen onderneming. Hij zou hiertoe een opleiding volgen en begeleiding van het IMK krijgen. Dat het trajectplan was stopgezet, omdat de

economische toestand maakte dat het opstarten van een klussenbedrijf waarschijnlijk niet rendabel zou zijn, was niet nader gemotiveerd. Naslagwerk leerde dat deze conclusie onjuist was. Volgens een artikel bleek dat klusbedrijven het prima deden. Hij sommeerde de gemeente het trajectplan onmiddellijk te hervatten.

27. Bij brief van 8 juni 2011 berichtte de gemeente de heer H. dat het aan de gemeente was om te beoordelen op welke wijze een re-integratieverzoek wordt gehonoreerd en dat de heer H. door eigen toedoen geen gebruik had kunnen maken van de hem geboden mogelijkheden dan wel deze mogelijkheden niet had benut.

28. Hierop spande de heer H. op 11 augustus 2011 een kort geding aan tegen de gemeente, waarin hij vorderde de hervatting van het trajectplan. Bij vonnis van 22 september 2011 verklaarde de kortgedingrechter de heer H. niet ontvankelijk in zijn vordering, omdat niet de burgerlijke rechter, maar de bestuursrechter bevoegd was in deze kwestie te beslissen.

29. Bij brief van 8 augustus 2011 schreef de heer H. de Nationale ombudsman dat de gemeente hem nooit serieus had genomen. Hij liet zich door de gemeente niet afwimpelen met weer een beroepskeuzetest om hem vervolgens te kunnen lossen naar een bedrijf en werken in loondienst. Bounce begeleidde mensen niet naar het zelfstandig ondernemerschap. Ook klaagde hij erover dat de gemeente zijn klachtenbrief laat had afgehandeld. De heer H. meende recht te hebben om een klussenbedrijf te beginnen gelet op de rapporten van de deskundigen, de brieven van de gemeente van 9 december 2009 en 6 januari 2010. Begeleiding naar het zoeken van een passende opleiding was niet noodzakelijk, want al vanaf juli 2006 was bekend wat voor soort opleidingen er nodig waren, namelijk de opleiding schilderen, sauzen, behangwerk en houtbewerking. Er is pas op 14 november 2007 een gesprek geweest met de heer H., het ROC en gemeente. Vanaf juli 2006 tot en 14 november 2007 is er niets gedaan door de gemeente. Het ROC had in 2009 de gemeente nooit laten weten dat het geen vertrouwen meer had in een succesvolle afronding van de cursus. Het ROC had laten weten dat de heer H. alleen maar vanaf april 2009 een opleiding kon volgen tot september, en daarna had het ROC geen ruimte meer voor verdere opleiding. Volgens de heer H. wist de gemeente dit van te voren. Bounce was verzocht om een trajectvoorstel, terwijl de gemeente wist dat Bounce mensen niet begeleidde naar het zelfstandig ondernemerschap. Er was door de gemeente toegezegd dat de heer H. een opleiding en begeleiding naar het zelfstandig ondernemerschap zou krijgen via het IMK. Hiernaar werd echter niet gehandeld, want de gemeente had Bounce de opdracht gegeven hem een beroepskeuzetest te laten doen om hem alleen maar in loondienst en uit de uitkering te krijgen. Dit druiste in tegen de adviezen van alle deskundigen.

30. Bij brief van 13 oktober 2011 berichtte de Nationale ombudsman de ISD dat onderzoek werd ingesteld en stelde daarbij een aantal nadere vragen met het verzoek daarop binnen vier weken te reageren.

31. Bij brief, verzonden op 5 december 2011 reageerde de ISD. De crisis had een aanvang genomen in 2008. Eind 2009 was desondanks getracht, gelet op de adviezen die gegeven waren, een traject richting zelfstandigheid op te starten. Wellicht had toen al de conclusie getrokken moeten worden dat de kans op slagen minder succesvol zou kunnen zijn. In dat licht bezien waren er geen opmerkingen ten aanzien van de conclusies van Bounce gemaakt, maar wel vraagtekens gezet bij de vraag of de gekozen weg en opdracht aan Bounce wel de juiste was geweest. Op 26 oktober 2011 was een opdracht verstrekt aan het bedrijf APA (Arbeids Psychologisch Adviesbureau) om te bezien wat haalbaar is.

In de Wwb is opgenomen dat een uitkeringsgerechtigde verplicht is alle gangbare werkzaamheden te accepteren, waardoor de uitkering beëindigd kan worden. Er wordt gekeken wat het meest succesvol kan zijn om iemand uit te laten stromen. In het geval van de heer H. leek de weg naar zelfstandig ondernemerschap kansen te bieden. Maar het accepteren van gangbare arbeid in loondienst blijft daarbij echter eveneens onverkort een verplichting voor de uitkeringsgerechtigde. Een advies van een deskundige om een klant toe te leiden naar de arbeidsmarkt als zelfstandige betekende volgens de ISD niet dat dit de enige weg kon zijn. Het was aan de ISD om te bepalen of deze bereid is om een uitkeringsgerechtigde hiertoe met middelen te ondersteunen om trajecten te volgen. De eerste verantwoordelijkheid ligt echter bij de uitkeringsgerechtigde. Het begeleiden van uitkeringsgerechtigden moet gebeuren binnen de beschikbare middelen. Er waren diverse inspanningen verricht door de gemeente. De opmerking van de heer H. dat hij zich "niet laat afwimpelen met weer een beroepskeuze test om mij vervolgens te kunnen lossen naar een bedrijf en werken in loondienst" was niet aan de orde, aldus de ISD.

De gemeente had de klacht via de Nationale ombudsman ontvangen op 7 december 2010. De ambtenaar die dit dossier jaren had behartigd, bleek enkele weken ziek te zijn. In de loop van januari 2011 bleek dat betreffende medewerkster haar werkzaamheden niet meer zou kunnen oppakken. Noodzakelijkerwijs werd het dossier toen overgedragen en was opnieuw inwerken in het dossier nodig. Het gesprek heeft daarna in februari 2011 plaatsgevonden. Het verslag was vervolgens naar de heer H. gezonden, waarna diens opmerkingen na ongeveer een maand werden ontvangen. Vervolgens was de formele brief over de afhandeling van de klacht daarna op 21 april 2011 verzonden. Tijdens het gesprek in februari 2011 was aan de heer H. de procedure gemeld, daarvoor niet. In zijn algemeenheid komen klachten op een centraal punt binnen bij de gemeente Cuijk. De ambtenaar aldaar werkzaam neemt geregeld contact op met de klager om de voortgang te informeren. Binnen de ISD is ook een centraal punt ingericht om de procedures te bewaken. Tweewekelijks is er overleg, waarin voortgang van werkzaamheden aan de orde komt. Daarbij worden ook prioriteiten gesteld.

II Beoordeling

1.Ten aanzien van de begeleiding naar werk als zelfstandige

33. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de verschillende belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. In dit geval brengt het redelijkheidsvereiste met zich mee dat de gemeente de wens van de heer H. moet afwegen tegen de tijdsbesteding en de kosten die daarmee gemoeid zijn. Ook de haalbaarheid van de wens van de heer H. is een aspect dat de gemeente daarbij mag betrekken.

34. De inspanningsverplichting van de gemeente om de heer H. te ondersteunen bij het vinden van werk is neergelegd in de Wwb, Wsw en de lokale Re-integratieverordening (zie Achtergrond). In die laatste verordening is ook het doelmatigheidsaspect opgenomen. Bij de keuze van de mogelijkheid van ondersteuning en het aanbieden van voorzieningen maakt het college een afweging, waarbij gekeken wordt of de ondersteuning of de voorziening, gelet op de mogelijkheden en capaciteiten van de belanghebbende, het meest doelmatig is met het oog op de inschakeling in het arbeidsproces binnen een redelijke termijn. De heer H. heeft daarbij de verplichting mee te werken aan een onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.

35. De gemeente heeft gedurende circa drie jaar met behulp van diverse organisaties getracht de heer H. te helpen om als zelfstandige aan de slag te komen. Op basis van signalen van die organisaties en gelet op het gedrag en de houding van de heer H. zelf mocht de gemeente op een gegeven moment haar inspanningen met betrekking tot dat doel staken en haar inspanningen verleggen naar andere wijzen tot inschakeling in het arbeidsproces.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

2. Ten aanzien van de klachtbehandelingsduur

36. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat de overheid zo snel en slagvaardig als mogelijk handelt. Dit houdt onder meer in dat een overheidsinstantie zich houdt aan de wettelijke termijnen van een procedure.

37. Artikel 9:11 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt dat een overheidsinstantie een klacht binnen zes weken na ontvangst moet afhandelen. De overheidsinstantie kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen en dient deze verdaging schriftelijk aan de klager mee te delen. Uit de toegezonden stukken is niet gebleken dat aan de heer H. een verdagingsbericht is gestuurd. De klachtbehandeling heeft ruim vier maanden geduurd, wat een forse overschrijding van de wettelijke termijn is. De door de ISD aangevoerde oorzaken voor de lange behandelingsduur kunnen verklaringen zijn voor de vertraagde afhandeling zijn, doch kunnen niet als rechtvaardiging hiervoor gelden.

De onderzochte gedraging is daarom niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van gemeente Mill en Sint Hubert, is:

ten aanzien van de begeleiding naar werk als zelfstandige niet gegrond;

ten aanzien van de klachtbehandelingsduur gegrond wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

De Nationale ombudsman ontving een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van de gemeente Mill en Sint Hubert. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van het college van deze gemeente, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Intergemeentelijke Sociale Dienst (ISD) verzocht namens het college op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de ISD een aantal specifieke vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen de ISD en de heer H. de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. In het kader van het onderzoek werden betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van het college gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Achtergrond

Wet werk en bijstand

Artikel 7, eerste lid, onder a

Het college is verantwoordelijk voor het ondersteunen van personen die algemene bijstand ontvangen bij arbeidsinschakeling en, indien het college daarbij het aanbieden van een voorziening, waaronder begrepen sociale activering, gericht op arbeidsinschakeling noodzakelijk acht, voor het bepalen en aanbieden van deze voorziening.

Artikel 8, eerste lid, onder a

De gemeenteraad stelt bij verordening regels met betrekking tot het ondersteunen bij arbeidsinschakeling en het aanbieden van voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling, bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a.

Artikel 9, eerste lid, onder b

De belanghebbende van 18 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar is, (...), verplicht gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening, waaronder begrepen sociale activering, gericht op arbeidsinschakeling, alsmede mee te werken aan een onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.

Artikel 10, eerste lid

Personen die algemene bijstand ontvangen hebben overeenkomstig de verordening, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, aanspraak op ondersteuning bij arbeidsinschakeling en op de naar het oordeel van het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op arbeidsinschakeling.

Re-integratieverordening Intergemeentelijke Sociale Dienst Cuijk Grave Mill en Sint Hubert

Artikel 1, sub d en f

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

d. ondersteuning: het geheel van activiteiten, al dan niet onderdeel uitmakend van een re-integratietraject, dat bijdraagt aan inschakeling in de arbeid.

f. Re-integratietraject een met belanghebbende overeengekomen, dan wel door het college aan hem opgelegd geheel van activiteiten of voorzieningen gericht op het verkrijgen van betaalde arbeid.

Artikel 2, eerste en tweede lid

1. Het college biedt ondersteuning aan belanghebbenden tot 65 jaar ondersteuning bij de arbeidsinschakeling aan en, voor zover het college dat noodzakelijk acht, een voorziening gericht op arbeidsinschakeling.

2. Bij de keuze van de mogelijkheid van ondersteuning en het aanbieden van voorzieningen wordt bij het college een afweging gemaakt, waarbij gekeken wordt of de ondersteuning of de voorziening, gelet op de mogelijkheden en capaciteiten van de belanghebbende, het meest doelmatig is met het oog op de inschakeling in het arbeidsproces binnen een redelijke termijn.

Wet sociale werkvoorziening

Artikel 1, derde lid

Het college draagt er zorg voor dat aan zoveel mogelijk ingezetenen die geïndiceerd zijn, een dienstbetrekking wordt aangeboden voor het verrichten van arbeid onder aangepaste omstandigheden.